

ת"פ 11192/12/13 - מדינת ישראל נגד יו

בית משפט השלום בראשון לציון

28 דצמבר 2015

ת"פ 11192-12-13 מדינת ישראל נ' יו

לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד אבי כהן

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")**;

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין;

היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין;

ותקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין.

מהחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, עולה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם ויו (להלן: **"המתלוננת"**) בני זוג נשואים מזה כשלוש וחצי שנים והתגוררו בבית ברחוב *** בראשון לציון (להלן: **"הבית"**).

על פי עובדות **האישום הראשון**, ביום 15.10.13, בבית, על רקע טענות הנאשם לגבי טיב האוכל שהכינה לו המתלוננת, הלכה המתלוננת לכיוון דלת הכניסה לבית, אז תקף אותה הנאשם בכך שדחפה החוצה, בעט בירך רגלה השמאלית וסגר בפניה את הדלת.

בהמשך למתואר לעיל, משירדה המתלוננת במדרגות חדר המדרגות בבניין, יצא הנאשם מהבית ותקף אותה בכך שזרק לעברה מגירת שולחן ופגע בכף ידה הימנית ובירך רגלה הימנית.

כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש שהתבטאו בשריטה מדממת בכף ידה הימנית ובסימן חבלה בירך רגלה.

על פי עובדות **האישום השני**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כחודש עובר למתואר בעובדות האישום הראשון, על רקע טענת הנאשם לגבי אי סדר בבית, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה: "אני אפוצץ לך את הפרצוף", תוך שבעט והיכה באגרופו בדלת המרפסת, וזאת בכוונה להפחיד את המתלוננת ולהקניטה.

בנסיבות המתוארות לעיל, הזיק הנאשם לרכוש במזיד בכך שגרם לשבירת דלת המרפסת.

על פי עובדות **האישום השלישי**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מספר חודשים עובר למתואר בעובדות האישום הראשון, בבית אמו של הנאשם, ברחוב *** בראשון לציון, על רקע טענות הנאשם לגבי מזון שהוכן שלא לשביעות רצונו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה במכת אגרוף בפניה.

בהתאם להסדר הדיוני שגובש בין הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן והנאשם הודה והורשע במיוחס לו.

הוסכם כי טרם טיעונים לעונש יישלח עניינו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר שיבחן את האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה.

המאשימה הודיעה כי בכפוף לתסקיר חיובי שיצביע על נטילת אחריות, שיתוף פעולה עם שירות המבחן, היעדר מסוכנות, היעדר פתיחת תיקים חדשים והמלצה חיובית, תעתור לעונש של מאסר על תנאי ולצידו של"צ וקנס.

ההגנה ביקשה כי שירות המבחן יתייחס בתסקירו לאפשרות סיום ההליך תוך המנעות מהרשעה והודיעה כי בהתאם להסדר הינה חופשית בטיעוניה.

עוד הוסכם כי ככל שיתקבל תסקיר שלילי בנוגע לאחד הפרמטרים שנזכרו, יטענו הצדדים באופן חופשי.

בהתאם להסכמת הצדדים הופנה עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן מיום 31.8.15 עולה כי הנאשם בן 31, נשוי למתלוננת, להם שלושה ילדים פעוטים בני חצי שנה עד 4, והם מתגוררים יחדיו בבית הוריו בראשון לציון.

הנאשם עובד בשנים האחרונות בעבודות מזדמנות קצרות טווח, ולדבריו עתיד להשתלב בחודש הקרוב בעבודה בחברה לתיקון ואחזקת מעליות.

מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

שירות המבחן סוקר בהרחבה את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד במסלול מקצועי של חשמלאי רכב.

עם סיום לימודיו גויס הנאשם לשירות צבאי על תקן ספורטאי מצטיין ושולב בתפקיד לוגיסטי. במהלך שירותו הצבאי נחשף לאירוע ירי ע"י חייל אחר, בגינו החל לחוות מצוקה נפשית, לרבות הפרעה בתפקוד וקשיים בשינה. חרף האירוע הטראומטי השלים שירות צבאי מלא.

מאז שחרורו מהצבא, סבל הנאשם מהשלכות האירוע הטראומטי על המשך חייו, תוך שהתקשה לנהל אורח חיים תקין, סבל מחרדות וכאבים גופניים ללא אבחנה רפואית וכפועל יוצא התקשה להשתלב ולהתמיד במסגרות עבודה. לדבריו, בשנים האחרונות השתלב במקומות עבודה רבים לתקופות קצרות, בתחומים שונים, כגון מזון, מכירות ואחזקת מעליות.

הנאשם נישא למתלוננת לפני כ-5 שנים. לפני מספר שנים חזרו השניים בתשובה וכיום הם מנהלים אורח חיים דתי, תוך שהנאשם מתאר קשר הדוק עם רב הקהילה, אשר מהווה עבור בני הזוג מקור תמיכה משמעותי.

אשר לאירועים נשוא כתב האישום המתוקן, בשירות המבחן תיאר הנאשם תקופה משברית רווית מתח וקונפליקטים בינו לבין המתלוננת, על רקע קשיים כלכליים עמום התמודדו וכן מצבה הנפשי המורכב של המתלוננת לאחר הולדת בתם השנייה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס בצורה מטושטשת ומצמצמת לעבירות ולהתנהגותו האלימה, כאשר ניכר כי הוא מחזיק בעמדה קורבנית וממוקד בפגיעה שחוזה במסגרת ההליך המשפטי המתנהל כנגדו כיום.

אשר למצבו הנפשי של הנאשם, שירות המבחן מתרשם כי חרף מצבו הנפשי המורכב, מסרב הנאשם להשתלב בטיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי, שכן אינו תופס את גורמי הממסד וגורמי הטיפול הקונבנציונליים כגורמים שיכולים לסייע לו במצבו. לצד זאת, ציין הנאשם כי הוא נעזר באנשי דת בקהילה כגורמי תמיכה במצבו.

במסגרת הליך האבחון, ערך שירות המבחן שיחה עם המתלוננת, אשר בדומה לנאשם תיארה ברקע לכתב האישום משבר עמוק ביחסיה עם הנאשם לצד קשיי תפקוד של השניים לאחר הולדת בתם. בנוסף, תיארה המתלוננת כי לאור חוסר היציבות התעסוקתית מצדו של הנאשם, היה מצבם הכלכלי של בני הזוג קשה, גורם אשר הוסיף אף הוא למתח ששרר בביתם.

שירות המבחן התרשם כי המתלוננת מגוננת על הנאשם ומתייחסת לאלימות שהופנתה כלפיה באופן מצומצם, תוך שמאשימה את עצמה בהסלמת האירוע.

המתלוננת מסרה כי מאז ביצוע העבירות חלה הטבה ביחסיהם של בני הזוג, תוך שציינה כי היא והנאשם עורכים מאמצים לשקם את הקשר הזוגי והתא המשפחתי. סיפרה כי הם מתייעצים באופן קבוע עם רב הקהילה, אשר מסייע להם להגיע להסכמות ולנהל ביניהם תקשורת אדפטיבית ושללה אלימות נוספת כלפיה. לדבריה, ההליך הפלילי

המתנהל כנגד הנאשם כיום פוגע ביציבות ובאיזון שהושגו בקשר הזוגי לאחרונה.

שירות המבחן מציין כגורמי סיכון את העובדה כי הנאשם סובל מבעיות רגשיות לא מאובחנות ולא מטופלות, המובילות לקשייו לשמר ולהשיג יציבות תעסוקתית לאורך השנים, את התלות הגבוהה אותה הוא מגלה במתלוננת, את היותו בעל קשיי נפרדות במסגרת הקשר הזוגי ואת ההתנהגות האלימה העולה מכתב האישום המתוקן אליה התייחס הנאשם באופן מצומצם, כמו גם הקושי להכיר בפגיעה שגרם למתלוננת.

עוד מתייחס שירות המבחן להתרשמותו לפיה הנאשם מחזיק בעמדות אנטי ממסדיות המקשות עליו להיעזר במסגרות טיפול פורמאליות. בהקשר זה, מציין שירות המבחן כי הנאשם שיתף פעולה באופן חלקי, ענה לשאלות באופן חלקי ומתגונן וכן עלה יחס חשדני מצידו כאשר התקשה לחשוף ולעסוק בתכנים רגשיים במסגרת הליך האבחון.

לצד זאת, מציין שירות המבחן קיומם של גורמים מפחיתי סיכון במצבו של הנאשם, ובהם, היעדר עבר פלילי, העובדה כי לצד האחריות החלקית שנטל מבין הנאשם את הפסול בהתנהגותו, ועמדתה של המתלוננת, אשר מסרה כי מאז הגשת התלונה חלה רגיעה ממשית בהתנהגותו.

שירות המבחן התרשם כי אין המדובר באדם בעל קווי אישיות עברייניים או אלימים, כי אם באדם בעל קשיי תפקוד במישורים השונים, ברקע למצוקה רגשית בה נתון מאז שירותו הצבאי המקשה עליו לתפקד באופן יציב, להכיר בצרכי האחר ולנהל קונפליקט מול בת הזוג באופן אדפטיבי מבלי להיעזר בגורם שלישי.

מכל האמור, ובשים לב למכלול הנתונים, בא שירות המבחן בהמלצה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי כענישה שתהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבול.

לאור קווי אישיותו של הנאשם לצד קשייו לשאת באחריות באשר לדפוסיו האלימים וכן שלילת נזקקות טיפולית מצדו, נמנע שירות המבחן מענישה שיקומית כענישה חלופית מפחיתת סיכון. כמו כן, לאור עמדתו הקורבנית של הנאשם והתייחסותו המצמצמת לעבירה, לא הביע הנאשם כל נכונות לשאת בענישה קונקרטית, ובנסיבות הללו אף לא הומלץ על צו של"צ.

חו"ד הממונה

על פי חוות-דעת מיום 10.12.15 נמצא הנאשם כשיר לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, והומלץ להציבו בביה"ס לכבאות והצלה בראשל"צ.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את חומרת מעשיו של הנאשם, וטענה כי מדובר במספר אירועים אלימים, במהלכם נקט הנאשם אלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת ואף גרם לה לחבלות של ממש, והכל תוך שהטיל אימתו עליה.

ב"כ המאשימה הצביעה על הפגיעה של הנאשם בערכים החברתיים המוגנים ובהם, מניעת הפחדה והקנטה, שמירת השלווה, חופש הפעולה ושלמות הגוף ושימור התא המשפחתי מפני אלימות פיזית ומילולית. אשר לעבירת היזק לרכוש במזיד, טענה כי עניין לנו בערכים מוגנים המבקשים להגן על קניינו של האדם.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה כי אין המדובר באירוע בודד אלא במספר אירועים בהם הפעיל הנאשם אלימות כלפי המתלוננת, וכל זאת כאשר הנאשם היה המבצע הבלעדי של העבירות והייתה לו שליטה מלאה על הנעשה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בטיעוניה הפנתה ב"כ המאשימה לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ולמצאיו אשר, לשיטת המאשימה, אינם חיוביים ואינם מחמיאים לנאשם כלל ועיקר. בהקשר זה הדגישה כי הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד, כמו גם שיתף פעולה באופן חלקי, התייחס בצורה מטשטשת ומצמצמת להתנהגותו האלימה והתקשה להכיר בפגיעה שנגרמה למתלוננת. בנוסף, עולה כי הנאשם נוקט בעמדה קורבנית וממוקד אך בפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מההליך המשפטי המתנהל כנגדו.

לשיטת ב"כ המאשימה, בנסיבות בהן עמדתה העונשית של המאשימה להרשעת הנאשם והטלת מאסר על תנאי, של"צ וקנס הייתה תלויה בתסקיר שירות המבחן ולבית המשפט הוגש תסקיר שאינו חיובי בעיקרו, אינו בא בהמלצה טיפולית ואף אינו ממליץ על צו של"צ, הרי שלא ניתן להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה הצופה פני עתיד, ויש להשית עליו ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה הפנתה לאסופת פסיקה המלמדת, לשיטתה, על מדיניות הענישה הנוהגת וטענה כי מתחם העונש ההולם הכולל במקרה דנן, נע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בשים לב למכלול הנתונים, ובהם מחד, חומרת העבירות, ריבויין וממצאי התסקיר, ומאידך נסיבותיו האישיות של הנאשם והעדר עבר פלילי, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחם לו טענה בדמות 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ולצידם מאסר על תנאי וקנס.

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם, מנגד, עתר לאמץ המלצות שירות המבחן.

בטיעונו ביקש להדגיש את העובדה כי מבלי להקל ראש בחומרת האירועים, הנאשם ביצע את העבירות מבלי שקדם להן תכנון מוקדם, תוך שהוא מגיב באימפולסיביות וללא הפעלת שיקול דעת.

לדבריו, העבירות בוצעו על רקע תקופה משברית שחוו בני הזוג, לרבות מצב כלכלי קשה ומשבר נפשי שחוותה המתלוננת לאחר הולדת בתם.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי מבלי להקל ראש כלל ועיקר באיזה מן המעשים, הרי שאין להתעלם מן העובדה כי למתלוננת נגרם נזק מינורי בלבד כתוצאה ממעשי הנאשם.

עוד הדגיש הסנגור את כבדת הדרך שהלכו הנאשם והמתלוננת, את העובדה כי בני הזוג עוברים הליך טיפולי וגישור באמצעות רב הקהילה ומגלים רצון משותף בשינוי, והתמודדות באמצעות שיפור ושימור התא המשפחתי. לדבריו, תוצאות ההליך הטיפולי, הגם שלא נעשה באופן קונבנציונלי באמצעות שירות המבחן והגורמים הממסדיים, ניכרות בעובדה כי בני הזוג חיים כיום ביחד ומדווחים שניהם על שיפור משמעותי ושביעות רצון מהקשר הזוגי.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן, אישר ב"כ הנאשם כי אין המדובר בתסקיר חיובי בעיקרו, בפרט נוכח עמדותיו האנטי ממסדיות של הנאשם.

יחד עם זאת, סבור ב"כ הנאשם כי על אף העובדה כי הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו, הרי שהוא שיתף פעולה עם שירות המבחן והגיש מסמכים המעידים על כך שהוא עובר הליך טיפולי המותאם לאורחות חייו, לקהילה לה הוא משתייך ולאמונתו.

ב"כ הנאשם ביקש להדגיש את העובדה כי כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן לקולא באופן משמעותי, וכן כי הנאשם הודה והביע חרטה, חסך בזמן שיפוטי, וחשוב מכך ייתר את עדות המתלוננת על כל המשמעויות הנילוות לכך. עוד הדגיש כי בני הזוג הינם צעירים, להם 3 ילדים משותפים פעוטים והנאשם הינו המפרנס העיקרי.

ב"כ הנאשם הפנה לאסופת פסיקה המלמדת, לשיטתו, כי במקרים דומים ואף חמורים יותר בהם בוצעו עבירות מאותו הסוג, אימצו בתי המשפט את המלצות שירות המבחן והסתפקו בענישה צופה פני עתיד.

בנסיבות הללו, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדבריו האחרון התנצל על מעשיו וציין כי הוא לוקח אחריות על המעשים שביצע. לדבריו, מדובר במעשים חד-פעמיים שאינם מאפיינים אותו ואת אורחות חייו, מעשים אשר חרגו מכל פרופורציה.

הנאשם ציין כי הוא והמתלוננת שיקמו את היחסים ביניהם. מאז האירועים נשוא כתב האישום נולדה להם בת נוספת וכיום הם מתעתדים לרכוש בית משלהם. בנוסף, ציין כי הם עוברים טיפול אצל רב הקהילה, טיפול אשר הוכיח את עצמו ועזר לו.

עוד הדגיש את החשיבות הרבה שהוא רואה בהתמדתו והתקדמותו במקום עבודתו הנוכחי. לדבריו, עבודתו מהווה עוגן

משמעותי בחייו, הן מבחינת דימויו העצמי והן מבחינה כלכלית, לפיכך כל עונש מאסר, ולו כזה שירוצה בעבודות שירות, יפגע בו ובמשפחתו באופן קשה.

ביום 6.12.15, כשבועיים לאחר שנשמעו טיעונים לעונש, הגישה ההגנה לתיק בית המשפט אסופת מכתבים מאת הנאשם, אמו הגב' מ ו והמתלוננת.

מכתבו של הנאשם - במסגרתו ביקש הנאשם להפנותו בשנית לשירות המבחן, תוך שהדגיש כי בפגישתו עם קצינת המבחן ביקש להסתפק בטיפול אותו מקבל אצל הרב כיוון שהוא קשור אליו משך שנים, ולא ידע על קיומם של גורמי טיפול אחרים במסגרת ההליך המשפטי.

הנאשם הצהיר כי יבצע כל שיוטל עליו ללא סייג על מנת שיתאפשר לו להמשיך בשגרת יומו ולנהל חיים נורמטיביים עם משפחתו.

מכתבה של האם הגב' מ ו - הגב' ו הדגישה את העובדה כי בנה הנאשם סובל מפוסט טראומה כתוצאה ממראות אליהם נחשף במהלך שירותו הצבאי, ואשר בעטיה מתקשה הוא להתמיד במקום עבודה. לדבריה, הנאשם עובד כיום במקום עבודה קבוע, מקיים חיי משפחה ומגדל את בנותיו לתפארת. גב' ו ציינה כי עת פירט הנאשם בפני קצינת המבחן את הטיפול שעובר אצל הרב, חלה אי הבנה ונוצר הרושם כי הוא אינו משתף פעולה עם הגורמים הממסדיים, אולם לא כך הם פני הדברים. בנסיבות הללו, ביקשה להפנותו בשנית לשירות המבחן.

מכתבה של המתלוננת - ממנו עולה כי הטראומה אותה חווה הנאשם במהלך שירותו הצבאי, כמו גם העובדה כי חברו של הנאשם שם קץ לחייו בסמוך למועד הגשת התלונה, החרפו את מצבו הנפשי וגרמו לו לנהוג כפי שנהג. לדבריה, מדובר במעידה חד-פעמית מצידו, והיא מצידה התחרטה על עצם הגשת התלונה ואף הגישה בקשות לבטלה. מכל מקום כיום בני הזוג ביחסים טובים, ולראיה, הביאו לעולם ילדה נוספת.

המתלוננת ביקשה את התחשבות בית המשפט תוך שהדגישה כי עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות יוביל לפיטוריו של הנאשם, יחריף את מצבם הכלכלי, וכפועל יוצא יפגע בשגרת החיים שלהם ושל בנותיהם.

לאחר שעייתי במסמכים אלו ושקלתי את הדברים, לא מצאתי לנכון להפנות את עניינו של הנאשם לשירות המבחן בשנית. זאת הן נוכח הממצאים החד משמעיים והמבוססים העולים מן התסקיר בכל הנוגע ליכולת או יותר נכון חוסר היכולת של הנאשם להכיר בנזקקות טיפולית והקשיים בשיתוף פעולה עם גורמים ממסדיים נוכח העמדות הברורות בהן מחזיק הנאשם. כמו גם נוכח דבריו המפורשים של הנאשם בפניו בדברו האחרון, עת מסר מפורשות כי "כל המפגשים האלה עם קצינת המבחן לא חיוביים בעיני. הם מחזירים אותנו לאחור".

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, ובהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במקרה דנן, הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות אלימות בהן הורשע הנאשם הינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט, ובמקרה שלנו - של המתלוננת.

באופן כללי ניתן לומר כי עבירות אלימות המבוצעות בתוך המשפחה, הן עבירות שטבועה בהן חומרה אינהרנטית, המצדיקה הטלת עונשים חמורים שיהלמו את חומרת המעשים.

וכך באו הדברים ליד ביטוי בע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו, 11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות.

הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמונייה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי ילדים או כלפי בת זוג....נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

נהרות של דיו נשפכו בדבר חומרת עבירות האלימות במשפחה בכלל וכנגד ילדים ובנות זוג בפרט, ועל הצורך לשמר תא משפחתי מוגן מפני אלימות המופעלת ע"י יחידיו, גם בעיתות משבר ובמצבי דחק.

ברוח זו פסק ביהמ"ש העליון ברע"פ 11917/04 מיכאל נורדיצקי נ' מ"י:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאשה לא תהיה מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה".

במקרה דנן, נלוותה למעשי האלימות הפיזית מצדו של הנאשם עבירה של היזק לרכוש במזיד, המגלמת בתוכה פגיעה בערך חברתי מוגן, שהינו הזכות לקניין.

אשר לאיומים שהשמיע הנאשם באוזניה של המתלוננת - גם במעשיו אלו פגע הנאשם בערכים המוגנים המבקשים להגן על בטחונו של הפרט ועל שלוות נפשו.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה אף היא, בהיותה ביטוי מילולי לאלימות המשליטה טרור על מושאה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשה הפחדה והקנטה שלא כדין".

יפים לענין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' השופטת בייניש ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה משמעותית, מוחשית וממשית, הגם שאינה עולה כדי רף חומרה עליון.

כעולה מכתב האישום המתוקן, בשתי הזדמנויות שונות על רקע אי שביעות רצונו של הנאשם מתפקודה של המתלוננת בבית, תקף הוא את המתלוננת, ובאחת ההזדמנויות אף גרם לה לחבלות בדמות שריטה מדממת בכף ידה הימנית ובסימן חבלה בירך רגלה.

בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת באומרו "אני אפוצץ לך את הפרצוף" תוך שבעט והיכה באגרופו בדלת המרפסת עד שנשברה.

מדובר במספר אירועים של אלימות פיזית ואיומים במלל ברף הבינוני.

בהקשר זה אציין כי בעבירות כגון דא, לא עוצמת האלימות לבדה מגלמת את החומרה במעשים אלא מכלול נסיבותיו של האירוע. מעבר לאמירות ולמעשים הפיזיים, אין ספק כי יש במעשי הנאשם רכיב של השפלה ורמיסת כבודה של המתלוננת.

עוד אציין בהקשר זה, כי עבירות אלימות הכוללות הטחת מגירה בגופה של המתלוננת והטחת אגרוף בפניה הינן בעלות פוטנציאל לפגיעה קשה בקורבן.

בנסיבות הללו לא יכול להיות חולק על חומרת מעשיו של הנאשם ועל היותם ביטוי לתופעה חברתית נפוצה ומכוערת של אלימות כדרך לפתרון סכסוכים ומתן פורקן לרגשות כעס ותסכול.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות -

כעולה מהתסקיר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום דינאמיקת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת הייתה בעייתית, סבוכה, רוויית מתח ורצופת קונפליקטים. בני הזוג חוו משבר במסגרת הקשר הזוגי, התקשו לטפל בשתי בנותיהם הפעוטות לאחר הולדת בתם השנייה, וברקע עמדו בנוסף קשיים כלכליים עמם נאלצו הם להתמודד עקב חוסר היציבות התעסוקתית של הנאשם.

על רקע הקשיים עמם נאלצו להתמודד הנאשם והמתלוננת, כמו גם סירובו של הנאשם להשתלב בטיפול לבחינת מצבו הנפשי המורכב, הוקצנו, ככל הנראה, תגובותיו של הנאשם וגרמו לו לפעול, במספר מקרים, כפי שפעל, תוך איבוד עשתונות.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את הפחד והבהלה שאחזו במתלוננת עת נאלצה היא להתמודד פעם אחר פעם עם התנהגות חסרת שליטה ורסן ובלתי צפויה מצד הנאשם, ולא בהזדמנות אחת.

המתלוננת, אשר כל חטאה היה שביצעה את מטלות הבית שלא לשביעות רצונו של הנאשם, נאלצה לספוג במספר הזדמנויות מכות, כאשר באחת ההזדמנויות אף הותירו בה סימני חבלה בדמות שריטה מדממת בכף יד הימנית וסימן חבלה בירך רגלה, וזאת לאחר שהנאשם זרק לעברה מגירת שולחן.

בנוסף, ספגה המתלוננת איומים מפורשים, אשר בכוונה להמחיש את רצינותם ולשוות להם משנה תוקף, נקט הנאשם באלימות פיזית שעה שבעט והכה במכת אגרוף בדלת המרפסת עד ששבר אותה. במעשיו אלה זרע הנאשם אימה ופחד בנפשה של המתלוננת.

בהקשר זה חשוב אף להזכיר את ממצאי התסקיר, המלמדים כי המתלוננת מבקשת לגונן על הנאשם עד עצם היום הזה, מתייחסת לאלימות שהופנתה כלפיה באופן מצומצם ומאשימה את עצמה בהסלמת האירוע. דומה כי יש גם בדברים הללו כדי ללמד על הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע העבירות.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות שהפכה לרעה חולה בארצנו.

התופעה מחייבת חינוך, מודעות ציבורית, אכיפה ועוד. כאשר מדובר בעבירות אלימות, שומה על בתי המשפט להעביר מסר ברור וחד משמעי באמצעות הטלת עונשי מאסר ההולמים את חומרת המעשים.

בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו מעלה כי יש בה מחד להציב רף ענישה מחמיר, שבתי המשפט עומדים על חומרת העבירות ועל החובה להעדיף קו ענישה מחמיר ומרתיע.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מפערים גדולים שקיימים בעבירות דומות. בעבירות אלימות הקשורות בבת זוג ובמערכות יחסים זוגיות ומשפחתיות, השיתוף בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, עונשים מגוונים, החל בענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר ממושכים לריצוי מאחורי סורג וברז.

בקליפת האגוז ניתן לומר, כי העונשים שנגזרים מתחשבים מחד בחומרת העבירות, בטיב המעשים, משכך ונסיבות ביצועם. כמו כן נלקחים בחשבון עברו של הנאשם, מסוכנותו, הליכים טיפוליים שעבר, אופק שיקומי וקבלת אחריות לביצוע העבירות.

כאמור, במסגרת **האישום הראשון**, הורשע הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה זו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

ת"פ (רמלה) 32056-01-14 מד"י נ' פלוני (29.12.14); ת"פ (ירושלים) 23264-07-13 מד"י נ' א' ח' (27.10.13); ת"פ (ראשל"צ) 45466-02-10 מד"י נ' ג' (28.10.13); ת"פ (פתח-תקווה) 1637-02-14 מד"י נ' סמוליאן (15.7.14); ת"פ (ירושלים) 33505-11-12 מד"י נ' פלוני (9.7.14); ת"פ (ת"א) 17667-10-10 מד"י נ' פלוני (17.3.14); ת"פ (פתח-תקווה) 15405-05-14 מד"י נ' פלוני (11.9.14).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירה נשוא האישום הראשון נע בין מאסר על תנאי ולצידו ענישה נלווית לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת **האישום השני**, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

ת"פ (רחובות) 1068-08-14 מד"י נ' כהן (3.12.14); ת"פ (ראשל"צ) 46430-08-11 מד"י נ' קנבסקי (4.2.13); ת"פ (רחובות) 35740-11-12 מד"י נ' ו' (20.3.13); ת"פ (פתח-תקווה) 58390-03-14 מד"י נ' כהן (6.7.14); ת"פ (אשקלון) 36801-03-15 מד"י נ' פלוני (27.4.15); ת"פ (קריית גת) 55396-02-12 מד"י נ' מוצה (10.7.12).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירות נשוא האישום השני נע בין מאסר על תנאי ולצידו ענישה נלווית לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת **האישום השלישי**, הורשע הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה זו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

ת"פ (ת"א) 33813-06-11 מד"י נ' פלוני (11.3.13); ת"פ (ראשל"צ) 37262-11-09 מד"י נ' ג' מ' (8.8.13); ת"פ (פתח-תקווה) 52574-11-12 מד"י נ' פלוני (30.6.13); ת"פ (ת"א) 46648-03-11 מד"י נ' פלוני (8.4.13); ת"פ (פתח-תקווה) 44796-10-12 מד"י נ' פלוני (9.5.13); ת"פ (בית שמש) 38741-06-10 מד"י נ' פלוני (17.12.12).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירה נשוא האישום הרביעי נע בין מאסר על תנאי ולצידו ענישה נלווית לבין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם, זאת בשים לב לשיתוף הפעולה החלקי של הנאשם עם שירות המבחן ולשלילת נזקקות טיפולית.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, יפגע בנאשם פגיעה קשה כמו גם יפגע במשפחתו, ינתק את הנאשם ממעגל העבודה וכפועל יוצא יפגע מבחינה כלכלית בו ובמשפחתו.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם הודה במסגרת כתב אישום מתוקן. ככלל הודאתו זו מלמדת קבלת אחריות והפנמת הפסול שבמעשה, כמו גם היה בה כדי לייתר את הצורך בהעדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך.

שירות המבחן מציין אף הוא בתסקירו כי נראה כי הנאשם מבין את הפסול שבהתנהגותו.

יחד עם זאת, מתסקיר שירות המבחן עולה כי קבלת האחריות של הנאשם הינה חלקית ביותר, וכך גם שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן. הנאשם מתייחס להתנהגותו האלימה ולעבירות בהן הורשע באופן מצומצם, כמו גם מתקשה להכיר בפגיעה שגרם למתלוננת, מחזיק בעמדה קורבנית וממוקד בפגיעה שחוה נוכח ההליך המשפטי המתנהל כנגדו. הנאשם אף מתקשה לשאת באחריות ולערך התבוננות ביקורתית באשר לדפוסיו האלימים כמתואר בכתב האישום המתוקן וכן שולל כל נזקקות טיפולית.

קשייו של הנאשם לשאת באחריות למעשיו אף משליכים על מאמציו לחזור למוטב. כאמור, שירות המבחן התייחס בהרחבה למצבו הנפשי המורכב והתרשם כי חרף מצבו והנזקקות הטיפוליות הניכרת, מסרב הנאשם להשתלב בטיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי, כמו גם מסרב להכיר בגורמי הטיפול הקונבנציונאליים כגורמים שיכולים לסייע לו במצבו. דומה כי עמדותיו הנוקשות של הנאשם לא רק שאינן מאפשרות לו לקבל אחריות מלאה למעשיו ולהפנים עד תום את הפסול שבהם, אלא מקשות לשקול בעניינו שיקולי שיקום.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי בני הזוג, כך על פי הדיווח שמסרו בשירות המבחן ובבית המשפט, נמצאים בקשר הדוק עם רב הקהילה אשר מהווה עבורם, לדבריהם, מקור תמיכה משמעותי ומדווחים כי מאז הגשת התלונה חלה רגיעה ממשית ביחסים ובהתנהגותו של הנאשם.

ג. עברו הפלילי של הנאשם; הנאשם בן 31 נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, ומאז האירועים נשוא כתב האישום לא נפתחו לו תיקים חדשים בכלל, וכנגד המתלוננת בפרט, נתון המצדיק התחשבות לקולא.

עוד לקחתי בחשבון לקולא כי הנאשם הינו בעל דפוסים נורמטיביים, בכללם, דאגה למשפחתו ותפקוד נורמטיבי במישורי חייו השונים. התרשמתי הינה כי למרות מעשיו הקשים של הנאשם, אין מדובר במי שבחר לעצמו את האלימות כשגרת חיים, אלא במי שפעל כתוצאה מלחץ וחוסר יכולת להתמודד עם קשיים ומצבים אישיים ומשפחתיים מורכבים. בנסיבות הללו יש לקוות כי הנאשם ישכיל לפעול לטובת השתלבותו בטיפול מקצועי שכן מבלי להמעיט בערכו של הטיפול אותו הוא עובר כיום ע"י רב הקהילה, לא יכול להיות חולק כי טיפול והכוונה מקצועיים ומתאימים עשויים להפחית באופן משמעותי את הסיכוי להישנות התנהגות דומה בעתיד בעתות דחק.

ד. שיקול נוסף שיש ליתן לו משקל הינו עמדת המתלוננת, אשר ביקשה להתחשב בנאשם, מסרה כי חלה הטבה ביחסיהם, הם עורכים מאמצים לשקם את הקשר הזוגי ואת התא המשפחתי, ושללה אלימות נוספת מצדו של הנאשם. לצד זאת, תיארה המתלוננת בפני שירות המבחן כי ההליך הפלילי המתנהל כנגד הנאשם פוגע ביציבות ובאיזון שהושגו בקשר הזוגי לאחרונה.

יחד עם זאת, אציין כי לא נעלמה מעיני העובדה כי שירות המבחן מתרשם כי המתלוננת מגוננת על הנאשם, ומתייחסת לאלימות שהופנתה כלפיה באופן מצומצם, תוך שמאשימה עצמה בהסלמת האירוע.

עוד יש להתייחס בגזירת הדין לחלוף הזמן מאז קרות האירועים ולעובדה כי בני הזוג שיקמו את מערכת היחסים הזוגית, נולדה להם בת נוספת והם המשיכו בשגרת חייהם מתוך רצון לבנות עתיד משותף.

שוכנעתי כי גם אם אין במכלול הנסיבות לקולא את הכוח הנדרש לשם אימוץ המלצות שירות המבחן והטלת עונש צופה פני עתיד בלבד, יש בהן את זה המספיק לשם הקלה בעונשו של הנאשם ואי מיצוי הדין עמו.

משכך ובאיזון בין מכלול השיקולים השונים סבורני כי במקרה זה ראוי לגזור על הנאשם עונש כולל בדמות מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות לתקופה מתונה, וכי די יהיה בגזירת עונש זה לצד ענישה נלווית על מנת להשיג את תכלית הענישה במקרה דנן ולהציב בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי.

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 3 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

עבודות השירות תבוצענה, בהתאם להמלצת הממונה בביה"ס לכבאות והצלה רח' רחבעם זאבי ראשל"צ.

תחילת עבודות השירות ביום 27.1.16.

על הנאשם להתייבב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות מפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות

ת.ד. 81 רמלה, ביום 27.1.16 עד לא יאוחר מהשעה 08:00.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון, לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ט"ז טבת תשע"ו, 28/12/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר